

SZAPPANOS GÁBOR (1962) Budapest

SZAPPANOS GÁBOR

A végítélet sárkánya

– Miurunk, ez lenne ama fenevad, amelyikről az Írás szól? – kérdezte egy angyal Jézustól a Mennyei Jeruzsálemben, miközben a szivárvány színeit patyolatfehérré olvasztó fényszárnyait komótosan összezárta a háta mögött. Már csak a szárnyak gömbölyded csúcsa látszott a vállai fölött. – Ahhoz képest, hogy a *Jelenések könyvében* szörnyű alakzatban ábrázolják, viszonylag szelíd jószágoknak tűnik...

A királyok királya és uraknak ura, aki vakítóan fehér köpenyében a szinte kontinensnyi üvegkalicka északnyugati csücskében álldogált kedvenc szentjei – Assisi Ferenc, Aquinói Tamás és Szent László – társaságában, futólag rápillantott a hírnökre, de mintha nem is látta volna, és mintha a kérdést sem hallotta volna. Az izlandi Hekla szupervulkán felrobbanásának következményeit szemlélte elmélyülten, figyelte, hogy milyen irdatlan magasságokba csapnak a hatalmas magmadarabok, amelyek a gonoszok immár örök kárhözatra feltámadt testét tartalmazták. Oly magasra csaptak a vörhenyes foszlányok, hogy vissza sem hullottak a Földre, hanem némi kavargás után kezdtek valami égitestfélévé összeállni jóval a sztratoszféra fölött. Jézus magába mélyed, nehéz nap állott mögötte, de boldog volt, mert minden a terv szerint haladt. Délben az Idő, immár másodszor és ezúttal utoljára, mint egy óriási, felhúzott világrugó, visszapattant alaphelyzetébe, minden idők végső nullpontjára. Az emberi történelem lezárult, és elkezdődött az új korszak, amelyben minden jó és minden gonosz ember elnyeri méltó helyét. A közelében állók látták szétterülni ábrázatán az elégedett mosolyt, amiért, ímé, a gyönyörűség bolygó, amelyet Atyja oly gondosan választott ki a világegyetem végtelen számú égitestje közül kísérleti terepnek, most már egyszer s mindenkorra megszabadul a bűnösöktől, az ég jeges úrjébe tűzforró kőzetolvadékban szárguló pokolfattyaktól.

Jézus egyébként sohasem gondolta volna, miközben a mennyben Atyja jobbán üldögélt kétezer esztendeig, és a földi imák zsongását rendszerezte, és gyógyította a hozzá fohászzkodókat, szóval, nem gondolta volna, hogy ilyen bonyolult és összetett feladat lesz különválasztani a jókat a gonoszoktól; nyolcmilliárd élő embert plusz a feltámadottak hatalmas tömegeit megítélni külön-külön hallatlan erőfeszítést igényelt még tőle is, akinek az agya annyi műveletet tudott egy másodperc alatt elvégezni, mint a világ összes, legfejlettebb technológiájú számítógép-clusteri együttvéve. Ez azért sem volt csekély teljesítmény, mert a végítélet 2036. április 13-án történt, húsvétvasárnap – a legújabb történeti kutatások szerint épp kétezer évvel Jézus megfeszítése után –, amikor is a „Pokol Kapujának” becézett Hekla tűzhányóba csapódott az Apophis nevű kisbolygó. No, igen, az sem volt éppen könnyű dolog, hogy Atyjával mikorra időzítsék a végítéletet, és hogy miként bonyolítsák – vagy inkább egyszerűsítsék – a folyamatsort, hiszen a *Jelenések könyve*, a szeretett tanítvány műve alaposan átgondolva olyan logikátlan és önellentmondásos katyvasznak bizonyult, amelyet képtelenség lett volna maradéktalanul megvalósítani...

– Uram, ímhol ez a nagydarab állat, mi légyen vele? – próbálkozott ismét az angyal, tömörebben fogalmazva, de kissé bizonytalanabb, ám továbbra is ékesen csengő hangon.

Jézus, hátra sem nézve, királyi gesztussal legyintett felemelt jobbával, hogy várjon egy kicsit a hírvívó, mindjárt intézi az ügyet.

– Miurunk, miért kell kilőni a világuőbe a kárhozottakat, miért nem lett volna megfelelő hely számukra a föld gyomrának jól bevált Pokla? – kérdezte a világ fejedelmét a nagy pocakú, piroskás arcú Tamás, aki meglehetősen csökönyösen ragaszkodott az egyházi dogmákhoz, olyannyira, hogy a nap folyamán, midőn a holtak kecmeregtek elő sírboltjaikból a jeruzsálemi Kidron völgyében, néha szelíden és tisztelettudóan össze is különbözött Krisztussal, amiért az utolsó ítélet nem pontosan a tomista dogmatikatankönyvekben foglaltaknak megfelelően zajlott.

– Azért, angyali doktor, mert kapóra jött ennek a kisbolygónak a becsapódása, amit ugyan meg tudtunk volna akadályozni Atyámmal, de nem akartunk. Ellenkezőleg, úgy véltük, kiröpítjük a bűnösöket a semmibe, ahol magma-szigeteik, mint utazó bárkák az ég fagyos óceánján, összetorlódnak az űrben, és lassan egy új holdacsckává állanak össze, amely keringeni kezd majd a Föld körül. Ez a Pokolhold a Földről is látható lesz majd, és örök mementóként szolgál a földi Paradicsom lakóinak, hogy ettől fogva már csak jók lehetnek, egyszersmind emlékezteti őket a hajdani időkre, amikor főként gonoszok uralták a földet...

– De, Megváltónk, a boldogokat minek gyötörnéd azzal, hogy emlékezteted őket az elmúlt rosszra?! – okvetetlenkedett Tamás, és szinte rengett a hasa a méltatlankodástól.

– Nem agyomosott, szüntelenül babsalygó és csak engem meg Atyámat bámuló, a szférák egy idő után monotonná váló zenéjét hallgató boldogokat képzelünk el Atyámmal, nem olyanokat, akik halálra unák magukat a mennyben, és visszasírnák a bűnös, vétkes, mocskos életüket a nagy semmittevésben, az örökkéig tartó, vakító isteni fényben! Itt, a megtisztult és megújuló Földön élő, gondolkodó, a gondokat-bajokat feledő, de a múltat nem felejtő embereket szeretnénk látni, akiknek, ha felnéznek az égre, és megpillantják a csúnya kis Pokolholdat, öröm költözik a szívkükbe, amiért őik igazaknak találtattak. És fordítva: amikor a pokolfattyak az élhetetlen – hol tűzforró, hol jég hideg – holdjukról lenéznek a kék bolygóra, a világ végezetéig siratják bűneiket és megátalkodottságukat, hogy képtelenek voltak bűnbánatot gyakorolni és megtérni...

Krisztus kezdett egészen belemelegedni a magyarázatba, lassan afféle „mennyei beszéddé” formálódott a mondókája... Tamás leforrázva sütötte le szemét, az ösztövéer Assisi Ferencnek pedig, aki Jézus bal oldalán állt kopott csuhájában, ismét mosolyráncok szabdalták a túlvilágon nyolcszáz éve egyre inkább kisimuló ábrázatát... Szent László király is megmoccant, mert összeörrent néhány páncélszelvénye: alkalmasint egyetértését fejezte ki az Úr szavaival, és talán élénk szeme is megcsillant, de ezt nem látta senki, mert ő épp a Megváltó háta mögött állott.

– Urunk, nos... – próbálkozott ismét az angyal.

– Na, most már közölheted, angyalom, mi hírt hoztál! – A Megváltó szemlátomást elfelejtette, hogy mit mondott neki az imént a hírnök. – Valami nem stimmel netán? – fordult végül hátra, s miután László király illedelmesen oldalt lépett, hökkenten vett észre egy hatalmas méretű, különös alakú szörnyeteget, amilyent földi életében még sohasem látott. Pusztai böjtölése alatt több vadállat is közel merészkedett hozzá, aztán egyszer jóval később, Szamáriában napkeleti vándorkereskedők karavánjában megpillantott egy elefántnak nevezett fura párát is, de ez a mostani teremtmény az ormányost is túlszárnyalta méreteivel. Legalább tíz angyal tartotta kötelekkel, kötőféken a nyakánál, a lábainál, a farkánál, mindenhol. Körbejárta a jószágot, és alaposan szemügyre vette. Akkora volt, mint egy kisebbfajta domb.

Hosszúkás feje igen magasan ült lefelé lassan vastagodó nyakán, amely áramvonalasan váltott át robusztus pikkelyekkel fedett széles hátába. Feje fényes volt, sima és zöldes, lágynak tetsző, bibircsókós alsó ajkáról nyálbuborékok csüggtek alá, s ha leestek, nagyot toccsantak hatalmas, hármas karom alkotta lábai előtt. Orrlyukai szélesre tárva, s időről időre akkorákat fújtatott velük, hogy az előtte posztoló angyalok testhez simuló szárnyait egészen felborzolta. Totyonkos állat volt, ugyanis selymes hasa – fehér, mint a vízililiom – majdnem súrolta a földet. Nem éppen valami életrevaló jószág benyomását keltette. El van hívva, gondolták a szentek és maga Jézus is. Duzzadt, zöld horpaszán karmazsin dudorok meredeztek, amelyekről nem lehetett eldönteni, hogy betegség jelei-e, avagy természettől fogva tartoznak hozzá, mint a lábához képest nevetségesen kicsiny, elcsökevényesedett karjai. A háta volt a legérdekesebb: a közepén egy hatalmas, csúcsos és vörösen ragyogó – oldalról nézvést kúpnak látszó – púp emelkedett az égnek, majd utána egy annál jóval kisebb, aztán a rémületesen vastag, szinte semmire nem használható, ugyancsak a földön pihenő, tohonya, szelvényes farka felé még kisebb és kisebb, immár csak kakastaréjforma púpcskák sorakoztak.

– Hol találtátok Istennek e teremtményét? – kérdezte az angyalokat Jézus, amikor már majdnem körüljárta a különleges lényt.

– Én nem vagyok biztos benne, hogy ez a szörnyszülemény Atyád teremtménye volna, Uram Jézus – mondta az angyali doktor. – Atyádnak jobb ízlése van ennél.

– Valószínűleg a méretei miatt nagyon nehezen bújt elő a földből, azaz támadt föl, ezért csak most tudtuk nagy nehezen idecipelni szent színed elé, Uram – felelte az angyal, aki a jószágot bejelentette. – Germán földről származik az istenadta, illetve, bocsánat! Tényleg nem tudjuk, Ő adta-e... – adta Aquinói Tamás alá a lovat a megszeppent angyal.

– János apokalipszise nem is rendelkezik semmilyen formában az állatokról! – okvetetlenkedett ismét a dogmatika doktora. – Kizárólag az emberek feltámasztását taglalja.

– János írása szép, de megbízhatatlan, mert túlságosan elragadtatott lelkiállapotban vetette papiruszra. A ráció látszatát is nélkülözi. Ha az alapján próbáltuk volna megvalósítani az utolsó ítéletet, nemcsak én, de Atyám is vért izzadt volna – felelte Jézus, mikor újra ott állott a jövevény előtt. – Egyébként – folytatta – természetesen gondoskodtunk az állatokról is, illetve arról, hogy a boldogoknak ne kelljen majd nélkülözniök a földi Paradicsomban állattársaikat. Mert milyen lenne erdő rigófütyű nélkül, hegyoldal kolompoló birkák és tehének nélkül, tenger és tó hal nélkül? Úgyhogy a következőkre gondoltunk Atyámmal: mivel most úgy tizenöt-húsz esztendőre ember számára lakhatatlan marad a Föld a szupervulkán kitörése miatt, a kiválasztott boldogoknak itt, a mennyei kockában kell lakozniok, amíg a nukleáris tél után újra visszatérhetnek a földre, a szabadba. Egyes állatok azonban túlélnek a mostoha körülményeket, akárcsak annak idején, hatvanötmillió esztendeje a kisebb emlősök is a dinoszauruszok kihalását előlőidéző, szinte elviselhetetlen földi körülményeket. Viszont vannak olyan...

– Uram, Jézus – szakította ismét durván félbe a Megváltót a potrohos szent –, hogyan vagy képes a teremtéstörténettel homlokegyenest ellentétes nézetet vallani?!

– Ne húzd ki a gyufát, Tamás, és ne tettesd magad hülyének! Te is pontosan tudod, hogy a Föld sokkal öregebb, mint annak idején zsidó eleink gondolták! A jámbor emberek hite énbennem, az én igazságaimban, a jószág erejében egy jöttányit sem csorbul azáltal, hogy a Földnek, az ember lakhelyének megvan a maga története. Elfelejtetted tán, hogy mind a ketten hogyan bújtuk a mennyben a természettudományos könyveket is?! Tudunk a kvantumfizikáról,

a Heisenberg-féle határozatlansági relációról, tudunk a húrelméletről, tudunk a tizenkét dimenzió létezéséről, a fekete lyukak természetéről, mindenről! Nekem mindent tudnom kellett erről a világról, ha méltó akartam lenni rá, hogy a világ ura és királyok királya lehessenek! Lassan kezdem azt hinni, hogy te vagy az Ördög ügyvédje! Hallgass, ha nem vagy képes értelmes dolgot mondani!

Tamás pirosposzsgás arca szinte izzott a méregtől, intett is egy angyalnak, hogy hozzon neki egy kupa vizet.

– Folytatnám tehát – mondta Jézus. – Szóval, vannak olyan állatok, főleg a nagyobb testűek, amelyek nem lennének képesek átvészelni a mostoha földi körülményeket, ezért őket a mennyei kocka, vagy Jeruzsálem, vagy nevezük, aminek akarjuk, alsó szintjén tartjuk – egy kicsit úgy, mintha egy újfajta Noé bárkájában lennének –, hogy majd ők is visszatérhessenek a föld színére, amikor ti, a boldogok is visszatérhettek oda.

Tamás közben megkapta a kupa vizet, amelynek a felét kiitta, a másik felét meg saját kerek képébe lötytintette, hogy lehűtse magát. Mérge elpárologván, most jött csak rá, milyen tiszteletlen volt: – Uram, esedezem, bocsáss meg, egyszermind legyen szabad megjegyeznem, hogy ez a jószág itt nagyon hasonlít az általad említett dinoszauruszokra. Csak nem öközlük, azok közül a szörnyetegek közül támadt fel egy, és jutott be ide, mint a Sátán trójai falova?

– Elnézést, hogy félbeszakítom Urunkat és tudós doktorunkat – köszörülte meg torkát, és szólalt meg érces hangon Szent László. – Én a mennyben csak kegyes irodalmat olvastam, de azokból is egyértelműen kiderül, hogy ez a tohonya állat itt nem lehet más, csak egy mesebeli sárkány.

S erre mintegy válaszul az eladdig moccanatlanul álló szörnyeteg iszonyatosat horkantott, megrázta fejét, és az előtte, a földön álló Jézusra, a talpig páncélban hatalmas pallosára támaszkodó Lászlóra és néhány angyalra tüzet okádott, ahogy csak a torkán kifért, hosszú másodpercekre félelmetes lángcsóvába burkolva őket. De nem tett bennük kárt, hiszen a testi valójukban is létező fénylényeken nem fog a tűz. Mindazonáltal aggasztó volt megtapasztalni ezt az agresszív magatartást, hiszen ez – mindenki sejtette – veszélyes helyzeteket teremthet itt, az átmeneti mennyországban. Sőt, Jézus a lelke mélyén egy pillanatra egészen megrettent, mert eszébe jutott, hogy a pusztában is megjelent neki a Sátán édes ígéretekkel, és lángcsóva alakját öltötte magára, és azt sziszegte, hogy találkoznak még. Lehet, hogy a méregzsák Tamásnak van igaza?! De aztán gyorsan és határozottan el is vetette a gondolatot, hiszen tudta: a rossz gondolat megvalósítja önmagát, de csak akkor, ha hiszünk benne.

A magyar király ekkor így szólott: – Uram, Jézus, engedd, kérlek, hogy mint lovag megküzdjek ezzel a bestiával, hogy ne zaklathassa a boldogok nyugalmát!

– Nem, László, szó sem lehet róla, kénytelenségből sok minden másképp alakult, mint az Írásokban, de az már mindennek a teteje és szégyenek szégyene lenne számomra, ha a Mennyei Jeruzsálemben vér folyna, akár állati vér is! Más megoldást kell találnunk. Sajnos, porszem hullott a gépezetbe ennek a nagy dögnök a képében, de ha már így alakult, hogy ez is ide keveredett valahogy, vér nélkül kell megoldanunk a problémát.

– Mit szólnál a méreghez, Uram? – állt elő ötletével Tamás.

– Ez nem a méregkeverés helye, angyali doktor, mit képzelsz? Azt, hogy „vér nélkül”, úgy értettem, hogy életben kell hagyni! Világos?

Tanácsztalanul egymásra meredtek a szentek, az angyalok meg az Úr Jézus is.

Aztán az addig hallgatag Assisi Ferenc jelentkezett szólásra, feltartván jobbjának két ujját.

– Parancsolj, Ferenc – adta meg a szót Jézus, és ismét a régi mosolyra húzódtott a szája, mert sejtette, milyen javaslatlalt rukkolt elő a nagy állatbarát.

– Drága Jézusom, én nem parancsolok, csak javasolok... – Majd egy pillanatra szerényen lesütötte szemét. – Emlékeztek, annak idején milyen nagy gyakorlatot szereztem az állatidomításban. No, nem a cirkuszi jószágok idomításában, hanem vadállatok megszelídítésében a Miurunk, Jézus Krisztus nevében. Emlékezzetek, hogyan szelídítettem meg szép szóval a gubbiói farkast, és hogyan akadályoztam meg, hogy további kárt tegyen az emberekben. Szép szóval mindenféle lénnel szót tudok érteni, és azt is ellenőrizni tudom, hogy megértette-e, amit mondtam neki, még akkor is, ha ő maga, Istennek bármely vadóc teremtménye, nem is tud beszélni a mi emberi nyelvünkön.

Jézus alig láthatóan biccentett, mintegy engedélyt adva Ferencnek a kíséreltre.

Ferenc összefonta és csuhája alá rejtette karját ösztövérr hasán, majd fölnézve a sárkányra ekképpen szólott: – Sárkány testvér, légy üdvözölve a mennyek országában! Te nem is tudod, milyen szerencsés vagy, hogy Isten kifürkészhetetlen akaratából eljutottál e boldog, lebegő szigetre a világegyetemben!

A sárkány kissé oldalt fordította a fejét, és apró, zöld szemeit, amelyeket függőlegesen szelt ketté a pupilla, akár a hullőkét, tágabbra nyitotta, mintegy figyelme és kíváncsisága jeléül.

Látta ezt Ferenc is, de meg akart róla győződni, ezért megkérdezte az állatot: – Sárkány testvér, megértetted, amit mondtam neked?

A sárkány erre buzgón föl-le rángatta a fejét, talán a kelleténél kicsit hevesebben, de egy fenevadnál ez egészen érthető.

Ferenc újabb próbát tett, hogy teljesen érti-e a sárkány: – Ugye, nem szándékozol semmi rosszat tenni ezen a szent helyen?

A sárkány ezúttal jobbra-balra ingatta a fejét, éppoly hevesen, de egyértelműnek látszott, hogy tagadást fejez ki vele.

– Na, hát ez nagyszerű, akkor megegyeztünk, köszönöm, sárkány testvér! Megígérem, hogy cserében, amiért jól viseled magad, jól fogunk tartani téged, és mindent megkapsz, ami szem-szájnak ingere! Megegyeztünk tehát?

A sárkány ismét hevesen helyeselt.

– Akkor jó! Kezet rá!

Tanakodtak egy darabig, hogyan foghatna kezét Szent Ferenc és a sárkány, aztán a daliás László király bakot tartott Ferencnek, aki felhágván, majd magasra nyújtván karját elérte a sárkány leeresztett, csökevényes mancsát. Csak amikor Ferenc leszállt a földre, jutott eszébe Lászlónak, hogy: – Uram Isten, Jézus és Jézusnak szent anyja! A mesében a sárkányok embereket esznek! Mit ígértél ennek a vadállatnak, Ferenc?!

– Én nem ígértem embereket, csak ami szem-szájnak ingere – mentegetőzött a csuhás.

– Az ugyanaz! – keseredett el László.

– Jobb lett volna, Krisztus Urunk – szólt bele társai vitájába Tamás –, ha a pokolfattyakból hoztunk volna ide egy csapatnyit, és valami elkülönítőben elhelyeztük volna őket váratlan esetekre, mint amilyen ez is. Azokból lakmározhatna kedvére a bestia, ha már nem akarunk hitszegők lenni.

– Úgy látom, angyali doktor, nemcsak az arisztotelészi logika kiforgatásához értesz, hanem meglehetősen gyakorlatias is az észjárásod, de valahogy mégis mindig a vérengzésnél kötsz ki – dicsérte és dorgálta meg ismét a Megváltó az Aquinóit. – Nos, kedves szentjeim, örömmel hallgattam vitátokat, és őszinte szándékotok is nagyon tetszett, ahogyan igyekeztetek egy nem létező problémát megoldani – folytatta ellenállhatatlanul megnyerő mosolyával az Úr. A szentek tanácstalanul összenéztek. – Olyanok vagytok, mintha még

mindig a földön élnétek... Nem tűnt fel, hogy ma eljött a Mennyeknek Országá? Nem jutott még el teljesen a tudatotokig? Tamás, hol a te dogmatikád? „Halál, hol a te fullánkod?“, kérdezhetted volna rögtön, angyali doktor. Hát elfelejtettétek, hogy a feltámadottak meg azok, akiket életükben ért második eljövetelem, megváltozott emberek? Elfelejtettétek, hogy testük mostantól fogva romolhatatlan? Nem kaphatja be, nem rághatja meg, nem nyelheti le és nem emésztheti meg őket, végül pedig nem ürítheti ki maradványaikat semmiféle állat! Pláne nem egy mesebeli szörny! Hisz tudhatnátok, itt a farkasok már a báránnyal, a medvék a nyuszival, az emberevő szörnyek az emberrel társalkodnak a legnagyobb egyetértésben.

– A gügye Ferenc társalkodott a szörnyeteggel, és nem a szörnyeteg övele... – dohogott az angyali doktor, amiért a saját területén győzte le az Úr.

– Elég legyen, Tamás, mert mindjárt kilógattalak az angyalokkal a mínusz százötvenkilenc fokos ürbe, hogy egy kicsit lehűtsd az agyad, és tiszteséget tanulj! Hallatlan, hogy egyes szentek még a mennyországban is taknyos kölykök módjára viselkednek! De így sem úszod meg büntetés nélkül. Tíz nap penitenciát kapsz: ezalatt a sárkány szolgálatába kell állanod, le kell csutakolnod, hogy bőre szép fényes legyen, s hogy púpjai még jobban ragyogjanak. És ha bármi kívánsága van, teljesítened kell. Ha tüzet okád egyik orcára, tartsd oda másik orcádat is, és szelíden beszélj hozzá, ahogyan az édesanya beszél szeretett csecsszopójához, hogy tanulja az emberi beszédet, és érezze az iránta való végtelen szeretetet. Legalább annyit érz el a tizedik napon, Tamás, hogy úgy szeresd ezt a sárkányt, mint tenmagad.

